

Fluid Time 2019-2021

De tijd, metaforisch gezien als een vloeiend element in eeuwigdurende beweging, vormt het uitgangspunt voor deze serie. Als leidmotief hanteert Krystyna Ziach verroest ijzer, dat dient als metaforische drager van de 'vloeibaarheid' van de tijdstroom en van vergankelijkheid.

Deze fotoserie, die grotendeels gebaseerd is op foto's van Ziach's vroegste jeugd, heeft een sterk autobiografische karakter. Elke foto met zijn moment bevroren in de tijd, vormt een soort tijdcapsule.

De gebruikte foto's zijn uit hun context gehaald als dragers van een bepaalde identiteit. Het werk gaat over de kwetsbaarheid van mensen en gevoelens, over vergankelijkheid en isolement.

Ziach nam een aantal foto's uit haar archief als uitgangspunt en vermenigvuldigde deze als het ware 'eindeloos', om oneindigheid te suggereren en het eeuwigdurende van de tijd waarin het persoonlijke lijkt te verdwijnen.

De plaatsing van verroeste ijzeren platen voor de gezichten en afbeeldingen van mensen, vormt als het ware een, ogenschijnlijk onoverkomelijke, barrière opgeroepen door de tijd.

In de serie wordt het verstrijken van de tijd nog op andere wijze benadrukt: de natuur in de vorm van een vergelende treurwilg, de close-up van poriën op de rug van een menselijk lichaam en het gesloten gordijn, allen geplaatst naast verroeste ijzeren platen.

Ziach gebruikte foto's van haar eigen gezicht gesitueerd tussen verroeste platen en op één ervan stroomt water over haar gezicht, hetgeen eveneens het efemere van het bestaan onderstreept.

Eén van de tweeluiken toont de achterzijde van een foto die uit een fotoalbum is gescheurd en die, na vergroting, een onverwacht abstract beeld vormt.

Iedereen heeft herinneringen aan - en foto's van - de schooltijd, die in ons leven altijd een belangrijke rol blijft spelen. In de serie Fluid Time lijken de verroeste ijzeren platen de schooltijd voor altijd onbereikbaar te maken.

Het tienluik Fluid Time I toont dat het onmogelijk is dezelfde wolkenlucht meermaals te fotograferen, omdat alles in eeuwigdurende beweging blijft.

De serie Fluid Time is voor Krystyna Ziach een imaginaire reis in de tijd, een vorm van een persoonlijke archeologie, een confrontatie met het verleden en een reflectie op vergankelijkheid.

Tegenstellingen zoals individueel/collectief en anoniem/persoonlijk spelen eveneens een rol in deze serie. Bij nadere beschouwing echter probeert Ziach ook de meer algemene, collectieve voorraad aan beelden en herinneringen zichtbaar te maken, waardoor een wisselwerking tussen de individuele en collectieve herinnering ontstaat.